

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Ολοι κοιμούνται, πέπλα μελανά
σκεπάζουν γής και κῆμα ἀκόμα
τῶν ἀστρων μόνη ἢ πύκνα ξαγρονιῶ
στό ζαφειρένιο δόμιον.

Τῆ γήρῃσσι προσημένον, ποῦ χρυσή,
μέσ' σέ σκολίδια ἀνίκητα καί κάλλη,
νί! πίσω βγαίνει ἀπ' τὸ θολὸ νηοί
μάγια νὰ πλέξει πάλι.

Κακὰ νὰ στείλει σ' ὄσες ὄνειρα
δὲν τὴν ἀκοῦν, καὶ σὺν παιδέρτῃρα ἀράχνα
νὰ σφίξει μέσ' σέ δίχτυα πνιγερά
εἰ ἀτίθητά τους σπλάγχνα.

Μὰ ὡ τῆς ἀγάπης θέτῃσσι δεινὴ
ποῦ ὄλος σέ τρέμει ὁ κῆμος καὶ φοβάται,
μὴ τὴν καλὴ μου ἀγγέλις, κ' ἄπονη
ἐνῶ ἀγρονιῶ ἄς κοιμᾶται.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Γιὰ τὴν «ΠΑΓΑ ΔΑΔΕΟΥΣΑ»

Ποῦ 14. v. 07.

Ἀγαπητέ μου Νιοβάνα,

Τὸ βιβλιόμακί μὲ τὰ τετρατάκτα εἶναι ἀπὸ τὰ
ὠραιότερα δῶρα ποῦ εἶσαρ ἐφέτος. Θεῶ, θεῖα κλι-
λετεχηματάκια. Τὶ ὠραῖα περικυμῆται καὶ τί τεχνικά.
Ἐπάρχει πάντα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁ ἴσκιος τοῦ πεισιμοιοῦ.
Μὰ τὸ φῶς εἶναι τόσο ἀφθονοῦ καὶ τόσο ρωμαϊκοῦ,
ποῦ ὁ ἴσκιος ἐκεῖνος τὰ κάμνει ἀκόμα πρὸ λαμπερὰ,
καὶ συνάμα ποικιλικά.

Τὰ διαβάξω καὶ τὰ ξαναδιαβάξω κάθε πρωτὴ
μαζὶ μὲ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ γέφυτου» νὰ μιξεύω
μέσα μου ρωμαϊκὴν ψυχὴν.

Σὲ χαίρειῶ

Δικίς σου πάντα

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Κ Ο Σ Μ Ο Ι

"Ἡ γῆ καθὼς ἀντίκρισε τὰ ἐρωτομῆλητ' ὄστρα,
Ζήλεψε τὸν ἀπέραντον ὀλοαστρο ὀφρανό·
Κάτι πανώριο ἐπόθησε κ' ἐγεινεν ἀνδοπλάστρα·
Στὰ περιβόλια ὦ λουλουδά, ὦ ἀνθάκια στὸ βουνό!

"Ὅμως στὴν οὐράνια ἐνθώθηκε τόλολαμτρο τῶστέρι,
Κ' ἔλουσε κόσμους, θάλασσε μὲ θεῖα φεγγαβολιά!
Μὴ ἢ γῆ ἀνερευέτηκ' ἔφταστο κάτι καὶ δίχως ταίρι,
Καὶ τίς παιδοῦλες ἔπλασε μὲ τὰ ζῶντα μαλλιά...

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιοσκία τῆς Πλατείας Συντάγ-
ματος, Ὁμόνοιας, Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τροχιοδρομοῦ, (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρομοῦ (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια,
στὰ βιβλιοπωλεῖα « Ἐστίας » ἰ. Κολάρου καὶ Σακέ-
του [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ δὴ Βουλῆ]. Στὸ Βό' ο
βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

"Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπρὶ στὰ κ' εἶναι ἐνὸς
χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὸ ἄρθρο τῆς « Νέας Ἡμέρας » - Γράμμα μι-
ατῆς πεθαμένης. — Ἀ γ γ ω σ τ ε ς ἄξες —
Ὁ Καρατζᾶς καὶ τὸ Ἀλφραβητάρι του —
Οἱ Βούργαροι τῆς Πόλης.

Ἡ « ΝΕΑ ΗΜΕΡΑ » τῆς Τετάρτης ξαναγεμίζει στὸ τε-
λευταῖο φύλλο τῆς ἐπὶ Γλωσσικὸ ζήτημα ἀπαντώντας οἱ κά-
τι κοινὰ ἄρθρα τῶν « Ἀθῆναι ». Ἡ χαριτωμένη φημερί-
δα τοῦ κ. Πῶπ' εἶχε προσκαλέσει τὴν « Νέα Ἡμέρα » νὰ δη-
λώσει κατηγορηματικὰ πότεν ἢ ὄχι μὴ λατρεία τῆς πρὸς τὸ
χρδαϊκὸν σύστημα τῆς γλώσσης τῆς δῆθεν δημοτικῆς, ἢτοι
πρὸς τὸ γλωσσικὸν συνονθύλευμα τῶν κ. κ. Ψυχῆρη καὶ
Πάλλη, καὶ ἢ « Νέα Ἡμέρα » δέχεται τὴν πρόσκληση καὶ
τῆς ἀπαντᾷ πλατῶ μὲ ἄρθρον ποῦ ὅσο κ' ἂν δὲν εἶναι σὲ ὅλα
σασοῦ, δὲν παύει ὅμως νᾶναι καὶ τίμιον ἴσκιον τῆς τελευταί-
ας ἀράδας.

Τὸ ξέρομεν, τ' αὐτὰ τοῦ κ. Πῶπ', καθὼς κ' ὅλα τὰ δη-
μοσιογραφικὰ αἰτίᾳ τῆς Ἀθήνας, δὲν ἰδρώνουν ἀπὸ τέτα
Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν τὰ πολυμύθουν, κ' ἐταν ἀκόμα δὲν τοὺς
λείπει ἢ καλὴ θέληση. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ τόσο μεγάλη
σημασία. Τὸ σπουδαῖο εἶναι πὸς βρέθηκε μὴ φημερίδα ρω-
μαϊκῆ, καὶ μάλιστα ἢ « Νέα Ἡμέρα », νὰ μιλήσει κάπως
λογικὰ καὶ φρόνιμα γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ νὰ δώσει
ἓνα γερὸ μάθημα σ' ὄλους τοὺς Πῶπληδες καὶ παραπῶπληδες
τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τόπου.

"Ἡ « Νέα Ἡμέρα » συγυρίζει περιφρημα στὸ ἄρθρο τῆς
καὶ τῆ βρισιᾶ τῆς Προδοσίας ποῦ μᾶς τινάζουν κάθε ὄρα
καὶ στιγμὴ κατακέφαλα οἱ πατριῶτες τῆς καθαρῆς οὐσίας· τὸν
παράγραφο αὐτοῦ τῆς « Ν. Ἡμέρας » τὸν ξεσηκώνομε καὶ
μεις ἐδῶ, ἀφοῦ πρῶτα τὸν μεταφράσομε Ρωμαϊκᾶ·

« Προδοτὲς δὲν ὑπάρχουν. Προδοτὴς, ἂ δὲν εἶναι, μὲ

μπορεῖ νὰ γίνει, ἄμα τοῦ παρουσιασθεῖ εὐκαιρία κατάλληλη,
ὅποιος δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ λείη τὴν ἀλήθειαν, καθὼς τὴ
νιώθει καὶ καθὼς τὴν αἰσθάνεται. Ἀδύνατον νὰ παραδεχτοῦ-
με πὸς ὑπάρχει Ρωμὸς ποῦ νὰ μιλάει γιὰ ἔθνη καὶ ζήτηματα
χωρὶς νᾶναι κ' ἀγρὸς πατριῶτης. Ἀλλ' ὁ πατριωτισμὸς δὲν
ταυρίζεται μὲ τὴν ψευτιά. Μὲ τὸ νῦν στριφογυρίζομε τὰ μά-
τια καὶ νὰ βλέπομε ὅλοθ' ἡ προδοτὴς, μπερδεύομε περισ-
σότερο τὰ πράματα καὶ γινόμεσθε γελῶσι στὴ μάτια τῶν ἔθ-
νων. Ἄς γράφει καθένας ὅ,τι θέλει κ' ὅπως θέλει. Ἄ γρά-
φει καλὰ, δικό του κ' ἔθνη καλὰ. Ἄ γράφει ἄσκημα, δὲν
ἔχει νὰ φοβηθεῖ τίποτα ἢ γλώσσα, γιατί ἢ γλώσσα ἐνὸς λαοῦ,
ἐταν εἶναι ἀληθινὴ ζωντανή, δέχεται μόνον τὸ καλὸ καὶ πε-
τάει ὅσα δὲν ταυρίζουν στὸ σῆμα τῆς ».

*

ΛΑΒΑΜΕ ἀπὸ τὰ Γιάννινα (μὲ μερομηνία 8 τοῦ Μάη)
τὸ ἀκλόουτο περιεργότατο γράμμα ποῦ εἶμασθε ὑποχρεωμέ-
νοι νὰν τὸ τυπώσομε, ὅσο κ' ἂν εἶναι γοημένο στὴν καθαρ-
ρεύουσα κ' ὅσο κ' ἂν πειραχθεῖ ἀκριβὲς ἡς φίλος καὶ συ-
νεργάτης μ' αὐτό·

« Κύριε Ταγκόπουλε,

« Μετὰ ἡκουσμοῦ εἶδον χθὲς εἰς τὴν ἐφημερίδα σας τὴν
νεκρολογίαν μου. Ἐὰν ἔχο εὐφροσύνη καὶ ἀληθῆς θὰ σᾶς ἡ-
χαριστοῦν διὰ τὴν μοναδικὴν ὄσον καὶ ἀπροσδόκητον τρυφήν
ἀπόλαυσιν. Δυστυχῶς ὅμως στερεῖται ἀμφοτέρων τῶν προ-
τερημάτων τούτων, διότι φιλολογικῶς μὲν δὲν ἔχει εἶναι,
μὴν ἀπρητημῆσιν... τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης μου. Ἐ-
στορικῶς δὲ ἔχει τὸ θεμελιώδες ἕλλειμμα ὅτι στερεῖται Ἀ-
ληθείας. Ὁ κ. Βέης ἂν καὶ φιλόλογος ἐλησημόνητε τὴν Ἀ-
τινικὴν παρομίαν de mortuis nihil nisi verum, καὶ ἔ-
πλεξε περὶ τὸ ἄτομόν μου μίαν ἱστορίαν ἣτις οὐδεμίαν ἔχει
σχέσιν μὲ ἐμέ. Διότι τὸν κ. Βέην ἐγνωρίσα μόνον περὶ τὸ
τέλος τῆς φαιτῆσῶς μου καὶ οὐδέποτε συνεδέθη μετ' αὐ-
τοῦ διὰ τῆς fraternité intellectuelle, τὴν ὅποιον θέλει νὰ
παραστήσῃ, οὔτε εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ πλανώμαι ἐνὰ
τοὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως συιοδουόμενῃ ὑπὸ νεκρῶν
κυριῶν, οὔτε ἔκαμον στίχους, κατ' ἄλλην μου τὴν ζωὴν
μάλιστα δὲν διέπραξα οὔτε μίαν ὁμοιοκαταληξίαν καὶ οὔτε
σκέπτομαι νὰ διαπρίξω, ἐὰν τὸ ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος σας
δὲν θὰ ἔχη δι' ἐμέ τὴν σημασίαν τῶν μεσαιωνικῶν μαγευτῶν.
Σᾶς παρακαλῶ νὰ πληροφωρήσῃτε τὸν κ. Βέην ὅτι ζῶ καὶ
πολὺ εὐχαριστημένη μάλιστα εἰς τὴν πατρίδα μου παρὰ τὸς
ὄχλους ὄχι τῆς Ἀχαρουσίας ἀλλὰ τῆς Παμβωτίδος καὶ εἰ-
μαι πολὺ εὐτυχῆς, διότι δὲν ὑπάρχουν οὔτε τυπογραφικαὶ
μηχαναὶ παραλαμβάνουσαι τὴν νεκρολογίαν τῶν ζώντων,
οὔτε ἀνθρώποι ἀρεσκόμενοι νὰ τερατολογῶσι περὶ νεκρῶν.

Μετὰ βαθυτάτης ὑπολήψεως

ΚΑΛΑΜΠΡΟΗ ΑΔΑΜΙΑΔΟΥ

Δρ. τῆς Φιλοσοφίας.

Χαρήκαμε ποῦ ζεῖ ἢ κ. Ἀδαμιάδου, ὅσο λυπούμασθε
ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά ποῦ κοίνει κίπως σκληρὰ τὸ ἄρθρον
τοῦ Βέη. Ὁ συνεργάτης μας, γράφοντας τὴ νεκρολογία τῆς
στὸ 245 φύλλο τοῦ « Νουμά », ἴσως νὰ μίλησε μὲ περισσό-

ποιήσῃ του εἶτανε πὸς βαδίζοντας ἔτσι, ἀγάγια
γάγια καὶ βῆμα βῆμα, θάρτανε σίγουρα στὸ σκοπὸ
του. Καὶ πρόσμενε. Οὐμῶστανε τὸ λόγο τοῦ Σεβιλᾶ,
πὸς κάποτες ὕστερις ἀπὸ μῆνες, ξαχνικκ, πάθει τὸ
ἔμπυ. Ἰσα ἴσα τίς ἔξη τοῦ Μάρτη, τὸ πρωτὴ μὴ
δεφτέρᾳ, εἶδε προόδους μεγάλους. Τᾶσπρα, τὰ θε-
λὰ συννεφια δὲ φαίνοντανε πικ' ἢ ἄσπρη πηχτὴ
γραμμὴ στὸν πατο ἄραντη καὶ τούτῃ γελούσε κα-
θαριο τὸ νερό, καὶ τὸ ποταμὶ δὲ μαζώνε στὸ ἔμα
του λασπῆς. Τὴν ἴδια μέρα, τὰ πόγγεμα, τοῦ δηλώ-
θηκε ὁ κ. Ἄρτος, ὅπως ἀναφέραμε, γιὰ τὸ νεφρὶ
τὸ γιατρεμένο τῆς Κατινούλας. Μὰ μεταξῶ πρωτὴ
κ' ἀπόγγεμα ἔγινε κατὶ σημαντικὸ, ἀκολούθησε δη-
λαδὴ ἐκεῖνο ποῦ φοβότανε ἢ Ἀντρέας, τὸ στραβο-
πάτημα στὴν ἄκρη ἄκρη τοῦ τοῦχου.

Τὴν παραμονὴν, κεριακὴ βραδυ, τὰ πόγγεμα, ἀ
φοῦ κατέθηκε ἀπὸ τὴν κωμα τῆς Κατινούλας,
νὰ τὴν πλαγιάσῃ καὶ νὰ τῆς δώσει τὰ χρειαζόμενα
καθεμερνα τῆς γιατρικᾶ, ἡσυχὰ καὶ μεθοδικὰ, ὁ
Ἀντρέας καθῆσε στὸ μικρὸ τὸ γραφεῖο τῆς κρεβα-
τοκάμερῆς του, νὰ δουλεύῃ. Δουλειὰ κάπως βια-
στικὴ, ἐπειδὴ καὶ προτοίμαζε τὸ μάθημά του γιὰ
τὴν ἀβριανὴν. Τὸ σπῆτι πάντα σωστὸ νοσοκομείο· ἀ
πάνω ἢ Κατινούλα, ποῦ κοιμότανε τέτοια ὄρα, γιὰ-

τὶ ὁ Ἀντρέας τῆς εἶμαθε νὰ κοιμῆται νωρὸς νωρὸς,
κ' ἀκούει πρόθυμα ὁ ἀρρώστος τὴ φιλικὴ συμβουλή·
πίσω ἀπὸ τὴ βᾶχη του, πίσω δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μέρος
ὅπου ἔγραφε, στὴν κωμῆσῃ τῆς — ἢ κωμῆσῃ
μου, ἢ δικὴ μου, ὅπως ἔλεγε ἢ Μοιρίτα — τὸ κη-
μένο τὸ παιδί, καὶ στὸν ὕπνῳ του ἀκόμη ἔβηγε κ'
ὄλο ἔβηγε. Ἡ Ἄννα δίπλα κρεββατωμένη. Μὰ ἐ-
κείνη τῆ βραδιᾶ εἶχε κόσμο, τὸν ἀνψιῶ τῆς, τὸν
ἀδερρὸ τῆς Λίζας καὶ δυὸ φίλους του. Ἦρθανε τὰ
παιδιά, νὰ τὴ διασκεδάσουνε λιγχνί. Καλόκαρδη,
χαρούμενη παρέα, ἐνοσεῖται καὶ κάμπισο θορυβώδι-
κκ. Φωναζάνε, γελούσανε, μιλούσανε δυνατὰ. Εἶτα-
νε καὶ γιορταδές, τὸ μεσοσταράκιστο, ἓνα εἶδος μι-
σῆ ἀποκριᾶ ποῦ παίζει ρόλο στὴ Γαλλία τέτοια ἐ-
ποχὴ. Ὁ Ἀντρέας δὲν κατάρθωνε νὰ περατώσῃ τὴν
ἐργασία του. Ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμερῆς του
ἀνοιχτὴ καὶ τᾶκούγε ὄλα, γέλοια καὶ φωνές. Ἡ
νεολαία δὲ συλλογέται πάντα τοὺς ἀρρώστους· μῆ-
τε τοὺς σοφοὺς ποῦ μελετοῦνε — καὶ ξακολουθοῦσανε
ξισταρὰ μέσα τὸ πατιρντί. Ψιλο πατιρντί, φυσικὰ,
καὶ ποῦ δὲν τᾶρανε μῆτε τὴ Μοιρίτα μῆτε τὴν
Κατινούλα. Τᾶραζε ὅμως τὸν Ἀντρέα ποῦ φοβότανε
γιὰ τίς δυὸ, ποῦ τοῦ σκότιζε καὶ τίς ιδέες. Θὰ
μυὸ πῆς, γιατί νὰ μὴ σφαλοῖξῃ τὴν πόρτα; Ναι,

γιατί; Γιατί ἔτσι κάποτες τὸ φέρνει μὴ ψυχικὴ
δικήσῃ περιέργη, ποῦ δὲ μᾶς ἀφίνει νὰ κωμῆμε
ὡς καὶ τὰ πρὸ ἐφκλα, τὰ πρὸ ἀπλά. Ὁ Ἀντρέας
εἶτανε κουρασμένος. Πὸς νὰποφύγῃ τὴν κωμῆσῃ;
Πὸς νὰ κρατῆς παντοτινὰ τὸ νοῦ σου τεντωμένο;
Ἄδικο βεβαία νὰ μὴν εἶται πάντα ὁ ἴδιος, νὰ μὴν
ἔγχε τὴν ἴδια δύναμιν ἀπὸ τὸ πρωτὴ ὡς τὸ βράδι·
ὅσο θέλεις ἄτοπο· εἶναι ὅμως κ' ἀθρώπινο. Ἡ ζωὴ
σὲ ξαφνιάζει καὶ τὰ χίλια τῆς τὰ ξαφνιασμένα καὶ
τὰ χίλια τῆς τὰ κινήματα δὲν μπορεῖς οὔτε γὰ τὰ
προβλέψῃς οὔτε νὰ τὰ προπάρῃς. Τὴν κεριακὴ, ὅτι
ποῦ σηκώθηκε ὁ Ἀντρέας, ἀναγκάστηκε νὰ μιλήσῃ
τοῦ Πάβλου· νὰ σου ἀμέσως κ' ἰκνυπόπορα ἐκεῖνα
τὰ πείσματα τοῦ γιοῦ του παιδεβοτανε ὁ πατέρας,
ἔσπανε τὸ κεφάλι του στὸν τοῦχο, δίχως νὰ νιώσῃ
τίποτα τὸ παιδί. Τὰ πόγγεμα, βίζιτες καὶ σταναχώ-
ριες. Ὁ Στέφανος Δινάρδης μὲ τὰ παράπονα του.
Μιὰ στιγμὴ δὲν εἶδε ποῦ νάνασάνῃ. Κι ὡστόσο εἶ-
χε σκόλη· ἔλεγε μάλιστα πὸς οἱ μικρὲς του οἱ δια-
κοπὲς θὰ τοῦ χρησιμέθανε καὶ γιὰ τὴν ἐργασία του
καὶ γιὰ τὴν Κατινούλα, νὰ φροντίσῃ πρὸ ἀναπαμί-
να καὶ γιὰ τίς δυὸ. Μὲ τίς πλαγιῆς τίς κωμῆντες
ἄξαρνα χαλνοῦσε ἢ βραδειὰ του. Δὲ θέλησε ἢ δὲν
μύρεσε ἢ δὲν τοῦ φάνηκε βολετὸ νὰ σηκωθῇ, νὰ

ταρο λυρισμό γι' αυτή, δεν αείδθηκε όμως και στη μνήμη της, ώστε να ν' αντιστασάν την πικρή. Τό αναντίο θαροού με, ή κ. 'Αδαμιάδου έπρεπε να χαρεί διπλή χαρά, πρώτο γιατί δεν πάθαν και δεύτερο γιατί ευτόχως να διαβάσει τη νεκρολογία της, και τέτοι νεκρολογία μάλιστα, γραμμένη από τον ακούραστο Ιστοριολόγ, Βέη.

Ήρπει να πούμε και τούτο, που κλοφάινεται δά κι από το γράμμα της ή κ. 'Αδαμιάδου, την ίδια βραδιά που πήρε το δίπλωμά της. μās παρήγγειλε πως δεν ξαναγράψει πιά στη δημοτική, γιατί δέ θέλει να προδώσει το Πανεπιστήμιο που της έδωσε το 'Αριστ. Ο Βέης δέν τάνάφερε αυτό στη νεκρολογία της, αν και κείνος είναι που μās τ' έπε, γιατί θυμήθηκε το λόγο «δ' αποθανών δεικναιώται» και ήθελε να παρουσιάσει στους αναγνώστες μας δλωσιόδλου λευκή την εικόνα μιανής πεθμένης.

ΚΑΠΙΟΣ επικρίνοντα στην «'Εστία» του παρασμένου Σαββάτου την άριστοτεχνική μεταρρηση της «Σαλώμης» του 'Οσκάρ Ουίλντ από τον Ν. Ποριώτη, βρίσκει πως ή μεταρρηση άδικήθηκε τρομερά γιατί έχει τόσες και τόσες άγνωστες λέξεις, σαν τή χλαοή, την άνάβρα κτλ

Τό άρθρο αυτό είπώθηκε πως τ' έγραψε ο καθαρευουσιανικώτατος γιγτρός κ. Μ. Σακχόραφς, μα δέν τό πιστεύουμε. Τό πιθανώτερο είναι πως τ' έγραψε ο διευθυντής της «Πανακλόηκης», άφού μάλιστα στο τελευταίο φυλλάδιο του περιοδικού του μιλώντας δ σφοδς αύτος ούρακοτάγος για τά βιβλία της: κ Δεντρινού και του Βουτεριδη σημειώνε, γι' άγνωστες λέξεις τό άσκηταριό, τό θεαφερ ό, τό άχτιδωοίς τό πικραλάτες, τό κραζίματα και τόσες άλλες παρόμοιες λέξεις, άγνωστες όχι βέβαια στους Ρωμους αλλά στους Κινέζους της «'Εστίας» και της «Πανακλόηκης».

Η «Πανακλόηκη» μās βεβαιώνει άκόμα πως και ή γλωσσική μελέτη του Βιουμπαν (που μεταφράστηκε και βγήκε σε ξεχωριστό φυλλάδιο τώρα τελευταία από τό Δέκα 'Αρθρινή) είναι «μαλλικροσιδή συνουβουλάματα και άνοησιαι κομικώταται». Σπολλάτα του που μās τό είπε κιαυτό

ΣΤΗΝ «ΠΡΩΤΑ» της: Πόλης 8 του Μάη 1907 στη στήλη «Ζητήματα και Πράγματα» δημοσιεύθηκε τό άκόλουθο γράμμα του κ. Γ. Καρτζιζ, που βραβεύτηκε περί τό «'Αρραδητρία» του στο δικηγομισμό του «Νουμά»

«'Αξίωτιμε κ. Διευθυντά,

Μετά πολλή λύπη άνεγνων έν τε τή ήμετέρη αξιολογη φύλλω και έν τή «'Αρχοδρομω» διατριβή, αίτινες καθάπτονταί μου ως φρονήτορας και άσπαζόμενου της των λεγομένων μαλλικρων ιδέας, παρακαλώ δ' ύμεις προς εξακρίθωση της αληθείας και διαφώτισιν του πραγματος να ευσρεστηήτε και καταχωρήσετε τά εξής:

Και περί μου του έμου φρονήματος ως δλους άπομιθίστου ποδς τάς ιδέας των λεγομένων μαλλικρων νομιζω ότι δέν είναι άνάγκη να γίνη λόγος, καθότι είκοσιπενταετής δημόσιος διδασκαλικός βίος έν επικλήσει κέντρους του καθ' ύμεις Γένους, μακρά δρξαις έν τή συγγραφη διδασκικών βι-

βλίων και περιοδικών και ζώσζ μωρισπληθής στρατιά μαθητών διδαχθέντων ύπ' έμου πρόκεινται άσπκλή τεκμήρια ύπέρ της αληθείας ταύτης.

Ότι δ' άπορρ έίς τό έν τή ήρημερίδι «Νουμά» δημοσιευθέν άλφαδητρία, όπερ και έδωκεν άπορρη έν τή περι έμου γράμματα, άναγκαϊον θεωρώ να δηλώσω, ότι τούτο, ως έδημοσιεύθη, τυγχίνει γλωσσικώς παρηλλαγμένον και κατά πολύ άφίσταται του έμου άλφαδητρίου, όπερ, συνταχθένον επί των άρχων και βίτων, έφ' ών είναι συνταχθένον πάντα τά ύπό της Π. Κ. Ε. 'Επιτροπής άγκερμένον άλφαδητρία, κάμνει χρήσιν αύτης ταύτης της μητρικής γλώσσης, την όποιαν έγώ ως δημοδιδάκαλος μετά των κορυφίων της καθ' ύμεις παιδαγωγικής επιστήμης θεωρώ ως την μόνην πρίπουσαν έν τή πρώτης παιδευσεως διδασκικά βιβλία Κατά συνέπειαν ούτα παραδέχομαι ως έμά έργα, ούτε εϋθύνην τινά φέρω επί έργοις, είς ταύτα έδημοσιευθέν εν τή ρηθείση ήρημερίδι, ούτε θα έπιτρέψω φυσικώ τώ λόγω να έκδοθη επ' όνόματι μου βιβλίον, όπερ άφίσταται των έμών άρχων.

Δίεκοθα, παρακαλώ, την διαβεβαιώσιν της έξαιρέτου προς ύμεις ύπολήψεως, μεθ' ής διατελώ

'Εν Πέραν τή 7 Μαΐου 1907.

Προθμιας
Γ. ΚΑΡΤΖΙΖ

ΑΥΤΑ λέει ο κ. Γ. Καρτζιζ, ο βραβεύμενος συγγραφέας κτλ. 'Εμείς δέ λέμε τίποτε—άν και μπορούσαμε να πούμε πολλά, παραπολλά, να τυπώσουμε και μερικά γράμματα που βρίσκονται στα χείρια μας, να εξηγήσουμε και μερικά πράγματα που το γράμμα του κ. Καρτζιζ τάρνει σκοτεινά κι ανεξήγητα. Μπορούσαμε να μιλήσουμε και μες—ίσως και ΝΑ ΕΠΡΕΠΕ να μιλήσουμε—μα τή γλώσσα μας τή μασούμε και τή φτύνουμε κιατόμωτρα στού: λογιάτατου; της Πόλης που άναγκάζουν ένα φτωχό δάσκαλο, φοβερίζοντάς τονε πως θάν του στερήσουν τό ψωμί, νάρνεται τόσο άδιάνοχα τίς ιδέες του—άν είχες ποτέ ιδέες—και να λέει τόσο γοντά κ' έλεεινά ψέματα. Όταν άρνότανε τό βιβλίον, γιατί δέν ήρνώτανε και τό βραβείο και δέ μās γύριζε και τίς διακόσες δραχμές που τ' έπέπε;

Ο Καρτζιζ είναι δάσκαλος στο Ζωγράφιο Σκολεϊή και ή 'Εφορία του Σκολεϊού μεταγερίστηκε Βουργάρικη βία για να ξευτελίσει ένα ιτωχό δάσκαλο. Μα καθός πολύ σωστά μās γράφει άκριβός φίλος από την Πόλη «'Εφορία που αίστάνεται μ' αύτό τον τρόπο τή λευτεριά, τέτοιους δασκάλους θ' έχει, που θάρνουντα: στην παραμικρή φουρτούνα τίς ιδέες τους» και τέτοι δασκάλαι θα κάνουνε μαθητάδες που θ' άναι κλέφτες, καταγέρηδες και που θα θυσιαζονε στο άτομικό τους συμφέρο κάθε ιδέα και ίσως ίσως κι αύτή την πατρίδα.

Είπαμε παραπάνω πως έχουμε γράμματα στα χείρια μας. 'Α θέλει ο κ. Καρτζιζ μās τό δηλώνει με κιαμό Πολιτική ήμημερίδα και τά γράμματά του δημοσιεύονται άμέσως στο «Νουμά».

σκουνητήση ως είναι και μέσα, την πόρτα συλλογίστηκε ίσως πως πιδ ταχτικό να δουλέψη κ' έτσι. Δούλεψε, κουράστηκε άκόλη περισσότερο. Τή δερτέρα ζύπνης άφνωσμένους. 'Ενώ κοιμότανε, τρείς ή άρα τά μεσάνυχτα, έπιασε τή μικρή βήχα; σπασμωδικός, άντις λιανοκοπανιστος, και σιγανούτσικος. Στο ποδάρι δ' Αντρία; να βοηθήση την Άννα που έτρεξε και δάφτη. 'Αργησε ή Άννα της Μοιρίτας άργησε κι δ' Αντρία;. Έπεσε, δέν έκλεισε μάτι παρά στα γράμματα. Ότι που ντύθηκε, ότι που κάθησε και βούτηξε την πίννα του στο καλάμαρι, παρουσιάστηκε πάλι ο Παβλος, κι άρχισαν οι άτελειώτες, οι άνωφίλεφτες, οι άπελπιστικές οι διμιλίες. Η μόνη του χαρά στάθηκε ή προκοπή που παρατήρησε την ίδια την πρωινή στην ύγεια της Κατινούλας, όταν είδε να γελά καθαρά τό νερό. 'Υστερς από τό πρόγμα, τό μαθημά του στη Σορμπόνα πήγε πεζός, από οικονομία, για τους γιατρούς και για τά γιατρικά. Του άρεζε άφτό, γιατί του είτανε στήρηση κ' ή στήρηση τώρα για την άρρωστη, του έρχότανε σαν καθήκοντο γλυκό. Μα οι πλούσιοι κακοσυνήθισαν κι όσα δ' φτωχός μήτε τά βλέπει σδνειρό του, επειδή και δέν τάμαθε, του λόγου τους, άκόμη κι άνήθελά τους, τά γυρίζουνε σα δέν τάχου-

νε. 'Αλήθεια που δ' Αντρία; ούτε τό συλλογίστηκε να πάρη άμάξι, μ' όλη τή βιάση και την άγάμνια του καιρού. 'Ωστόσο, έν' άμάξι θά του έστρωανε τό κέρι. 'Εβρεχε. Τό χροτοφυλάκι του γεματο βιβλία, βαρι. Μά κόπο βαστούσε στο ένα χέρι την όμπρέλλα που δ' άνεμος την έδερνε και τή στριφογυπούσε, μόλις που δέν την έσπανε. 'Ιδρωσε ως που να φταση. Χρειάστηκε ναλλάξη, ένώ πρόσμενε τον κ. 'Αρτό, και δέν ήλειζε. Όλα στραβά κι άναποδα. Πήγαινε ναάνψη τή λάμπα κ' έσπανε τό σπύρο, έκκιγε τό χαλί. Τραβούσε τσιγάρο από την τζέπη του να πιη τό τσιγάρο του ξεγλιστρουσε από τά δάχτυλα, κατακυλούσε γάμου. Μαντίλι στο κομμό του δέν έβρισκε. Να μην τά πολυλογούμε ή μέρα έμοιαζε μέρα καταραμένη, από τίς μέρες εκείνες όπου και τό νύχι σου σε τσουγγρανίζει, σου γίνεται όχτρος.

'Αφτό άπάνω, να ή βίζιτα του κ. 'Αρτού. Όσο ζαλισμένος, βαρυσιστιμένος, ίσως κ' έρεθισμένος μέσα του έννοιθε δ' Αντρία;, άλλο τόσο χαρούμενο, καμαρωμένο, πρόθμιο τό γιατρούδακι και σαν πηδηγτό. Τάνάστημά του κοντούτσικο και στο σώμα του παχουλός; άνεβαίνοντας τή σκάλα για να πάη στην Κατινούλας, σε κάθε σκαλοπάτι λές και τσί-

Φ Ρ Ο Σ Ψ Ν Η

('Απ' τή «Βουκοϊνά» του Chénier).

'Αχ! βλέπω πως δέν προσπαθών ν' άρέσουνε σ' έμένα; 'Η άδερφή μου είδε τό φίος προτήτερη από μένα. Σαν κάποτε όμορροι βουκοϊ τριαντάφυλλο κρατούνε, Σ' έμένα αυτό χαρίζοντας έκείνηνε κοιτούνε. Σαν κάποτε παινεύονε τή λάμπερή μοσφή μου. «Να ή ζωντανή σου ζουγραφία» λένε στην άδερφή μου. Γιατί μονάχη δώδεκα ήρούς ναχω ιδωμένα: Κανέναν άγαπητικό δέν τραγουδάει για μένα; Κανείς δέ λέει να σκοταβή, σαν κάνω άγάπη, άλλη; Μάκαρτερό. Φτάνει ο καιρός. Ξέρω πως έχω κάλλη. Πως δέν μπορεί ναδερή κανείς κάλλη πιδ ζηλευμένα; 'Από μιαν όψη στρουγγυλή, πλούσια μαλλιά άπλωμένα. Μαργαριτάρια δώδεκα σείρες σ' ένα μικρούλι στόμα. Και μάτια καταγάλανα σαν τούρναύ τό χρώμα

N. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Β'.

Όταν έφτασε εκεί, τό πρώτο πράμα που ρώτησε τή μητέρα της είτανε αν παντρεύτηκε κιαμά κόρη του Ζυγούρη, κι όταν έμαθε πως δ' αξιωματικός άμα έμαθε πως δέν έχουνε προίκα, τόκοψε λάσπη, παρηγορήθηκε. Στίς τρεις βδομαδες άπνουνε πείθαν κ' ή θεϊκ της ή 'Ελέγκω, κι άφρησε στον κύρ Χρίστο όλο τό είναι της με τή συωνία να πηγαίνη στα δυό παιδία του μετά τό θανατό του.

Η Κατήγκω καταλυπήθηκε τή θεϊκ της που ποτές πια δέ θα την έβλεπε, ούτε τό Καρβουνκοι με τή φυσική του καλλονή. Και θυμήθηκε τό φτωχό τό Θεόφιλο που του έπαίξε τέτοιου παιχνιδι κ' αίστάνουνταν βαρεία την καρδιά της γι' αυτό. Στο σπίτι ή ζωή της είταν άνοπόφορη. Ο πατέρας της όλο θυμός κ' ή μητέρα της τώγονταν με τά ρούχα της που δέν μπορούσε να την παντρήση, ως να την πήραν τά χρονία. 'Αλλά έτσι είναι με μās τους Ρωμιούς: τώχουμε μεράκι να ξεκάνουμε τά καρίτσιμας πριχού φτάνουν στα δεκαπέντε χρονία, φτάνει να τά βγάλουμε από πνουν μας, αν και δέν έχουμε κι άδικο με την άναθροή που τους δίνουμε. Είναυ στραθή άναθροή που γεμίζει τό κεφάλι τους άγέρκα και δέν άρέσουν στους άντρες, γι' αυτό και τά περισσότερα μνήσκουνε στο ρχοι.

*) Η αρχή στο παρασμένο φύλλο.

τωνε τίκροπόδαρά του για να φανή πιδ μεγάλος. Μπήκε στην κάμαρα. Η όψη της άρρωστης λάμπερη. Τή συχρηκε. Λαμπρότερη άκόμα ή δικθεση του κ. 'Αρτού. Η γιατρεία του ως τώρα του πετύγαινε. Του κατέβηκε ξαφνικά μιá ιδέα. Να σφαλοϊξη την πληγή! Γιατί να μη γλυτώσουνε κι απ' άφτόνε τον μπαλα; 'Ισα ίσα κιαποιος συναδερφός του τίς προάλλες του μίλησε για ένα καινούριο γιατρικό, για ένα λεγόμενο ιωδοφορμωσόλι. Ο κ. 'Αρτός είχε όρεξη να δοκιμαση. Γιατρεμένο τό νερό—μακίττα! έτσι τόλενε—γιατρεμένη τώρα κ' ή πληγούλα—σε δέκα δεκαπέντε μέρες.

Ο 'Αντρία;, όταν άκουσε για καινούρια γιατρική και δοκιμασια, σα να δυσχερεστήθηκε. Τί τάχα; Μήπως τον έφερνε σπίτι για να δοκιμαζη; Μπας κ' είτανε anima vilis ή Κατινούλα; Μα πιδ πολυ σταναχωρήθηκε, ότι που άνοιξε δ' Άρτός την κουβέντα της πληγής. 'Ενοιωσε πως τή στιγμή εκείνη έπρεπε ή ιδέα; να κάμη άπόφαση γερή, να πη τό λόγο του με δύναμη, γιατί σίμανε δ κίντωνος, κρινότανε κιαπου στα σκοτεινά ή τύχη της Κατινούλας. Ο τοίχος δυσκολοβάδιστος και τό στραβοπάτημα γλήγορο. Πολύ έβγενικά ρώτησε δ' Αντρία; τον κ. 'Αρτό αν τό νόμιζε άπραϊτήτο να δο-